

Dan 1 – četrtek, 19. 5. 2022

Končno je napočil dan že težko pričakovanega izleta na Škotsko. Naša razburljiva in nepozabna dogodivščina se je začela v zelo zgodnjih skoraj nočnih urah, in sicer ob 3 zjutraj. Iz te nočne ure in zaspanih ter napol mrtvih obrazov dijakov sklepam, da nas ta dan ni prav veliko odšlo zares spat.

Priznam, da tudi sama nisem uspela kaj dosti spati, saj sem bila ves čas napeta in nervozna glede leta na letalu in izleta nasploh. Že mesec pred odhodom me je skrbelo, ali bom uspešno preživela pregled pred vstopom na letalo, morila me je tudi moja občasna pozabljivost za pomembne stvari. Zaradi vseh skrbi sem bila že skoraj povsem prepričana, da se bo ravno meni nekaj zalomilo. Na srečo sem imela ob sebi izjemne prijateljice, ki so me znale v hipu pomiriti.

Ko smo bili vsi zbrani, smo se z avtobusom odpravili proti Italiji do letališča Marco Polo v Benetkah. Nekje 2 uri vožnje smo vsi bolj ali manj počivali in si nabirali energijo za dan, ki je bil tik pred obzorjem. Osebnost sem zares uživala v mirni auri, ki je nastala na avtobusu v trenutku, ko smo se vsi umirili in počasi zaspali. Res je bilo nekaj posebnega začeti naše potovanje praktično ponoči, saj je bil Maribor še čisto miren in prazen, zato je tudi oddajal posebno energijo, ki se mi je praktično vtisnila v spomin.

V Ljubljani se je naši dogodivščini pridružil naš osebni vodič Robert, s katerim smo se v hipu povezali. Kljub temu, da smo bili vsi krepko zaspani, nas je spodbudil k petju značilne škotske pesmi *Three crows*. Lahko bi skoraj dejali, da nas je "mučil" tako dolgo, da je nismo zapeli dovolj glasno, enotno in dokaj zadovoljivo. Njegov pristop je na nas pustil res odličen vtis, saj smo se skozi to pesem tudi zblížali in povezali med seboj. Izkušnja je bila hkrati poučna, saj smo skozi to pesmico spoznali nekaj škotskih besed in njihovih posebnih naglasov ter izgovorjav. Po kratkem "mučenju" se nas je Robert le usmili in nam podaril čas tišine vse do letališča. Glede na to, da smo bili vsi praktično na pol mrtvi, me to nikakor ne preseneča.

V Benetke smo prispeli dokaj zgodaj, in sicer ob 8. uri. Čeprav nas so od vzleta letala ločile cele 3 ure, so te med vsemi pripravi in čakanjem v trenutku minile. V tem "dolgem" času smo se skupaj z Robertovo pomočjo podali čez vse potrebne opravke in stvari, ki so nujne za sam let. Dijaki smo tedaj zares cenili vso pomoč profesorice in Roberta, ki so nas vodili in ves čas opozarjali na morebitne nezgode, ki se pogosto zgodijo na letališču. Pri tem je Robert še posebej poudaril pomembnost osebnih dokumentov in nočne more, ki sledi, če te slučajno izgubimo. Všeč mi je bilo predvsem to, da nam je hkrati svetoval, da teh nikoli ne nosimo v rokah, temveč jih hranimo v zares varnem žepu z zadrgo. Vsa ta pomoč z vseh strani je mnogim dijakom, kot tudi meni, pomagala pri prvem soočenju s tem krajem.

Ker pa življenje ni vedno postlano z rožicami, se je tudi nam pripetila manjša nezgodica, ki bi lahko imela hude posledice za posameznika. Kljub jasnim navodilom je zaradi gneče in vsega hrupa ena izmed dijakinjah nehoti oddala svoj kovček, ki je žal bil brez oznake. Ta se je na srečo po letu vrnil nazaj k lastnici. Vendar pa v številnih primerih ni tako, zato mnogi ostanejo brez osebnih stvari. Kasneje nas je Robert tudi na to opozoril z enim izmed mnogih poučnih govorov. V tem je poudaril, kako pomembno je, da v takšnih nezgodah ne razmišljamo s "slovenskimi možgani", ki neprestano kritizirajo in iščejo negativno plat. Verjamem, da smo

se iz te izkušnje vsi veliko naučili in bomo v nadaljnjih podobnih situacijah strogo upoštevali njegove koristne nasvete in navodila.

Po tej nezgodi smo uspešno dosegli naš cilj – letalo do prelepih pokrajin Škotske. Sicer je bil naš let malce zadržan, vendar smo se iz predhodnjega dogodka vsi naučili, da se lahko zgodijo precej hujše stvari.

Sam vzlet letala je bil za mnoge strašna in nepozabna izkušnja, saj smo mnogi leteli prvič v življenju. Nekateri so od nervoze za kakšno sekundo celo izgubili zavest, vendar smo na koncu vsi preživeli in uspešno dosegli Edinburgh. Ker sem sama ena izmed tistih, ki se je prvič podala na letalo, lahko dodam, da je to v glavnem res prekrasna in denarja vredna izkušnja, ki ti za vedno ostane v spominu. Osebnostno so me bolj prestrašile same turbulence, ki so se pojavile, ko smo bili že zelo visoko med oblaki. Pred nami se je iz okna letala raztezal nepozaben pogled, ki ga z besedami žal ne morem zares opisati.

V Edinburgh smo prispeli okoli popoldneva, zato smo z avtobusom kar se da hitro začeli našo škotsko avanturo. Vozili smo se med ogromnimi hribovji in griči, zares čistimi rekami in slapovi, prelepimi gozdovi in travniki in na sploh naravo, ki v človeku vzbudi občutek veselja in sreče. Ko smo v živo zagledali te prekrasne pokrajine, nam je brez problema v trenutku zastal dih.

Našo dolgo vožnjo je Robert popestril z najzanimivejšimi zgodbicami in dejstvi, kot je na primer nastanek Združenega kraljestva Velike Britanije in Škotske nasploh. Ker smo se bližali naši prvi destinaciji – Dolini solz, nam je Robert o tej tudi povedal nekaj informacij. Dijaki smo bili ganjeni zaradi tragične zgodbe, ki je tej dolini podelila njeno slavno ime. Po legendi naj bi se tukaj v noči zgodil grozen "pokol"

družine Macdonald, ki je ta večer nevede prijazno sprejela peščico angleških mož. Hkrati smo izvedeli tudi imena tukajšnjih gričev, ki so se navezovala na priimke tukaj živečih ljudi. Ljubitelji Harry Potterja smo bili prav veseli, ko smo se peljali mimo mostu, po katerem se pelje slaven vlak Hogwart's Express. Kot si lahko predstavljate, je ob oknih v hipu slonelo na tisoče telefonov.

Peljali smo se tudi čez čudovito in ogromno pokrajino, na kateri so bili posneti mnogi izmed slavnih in uspešnih filmov. V sami Dolini solz smo si pokrajino lahko ogledali od blizu, se dotaknili narave, zadihali čist zrak in občutili čustva, ki se ne dajo ubesediti. Skupaj z Robertom smo se vlegli na tukaj rastoče grmičke, ki so nas "objeli" s svojo mehko in prijetno teksturo. Že to doživetje nam je dalo vedeti, da bo ta dogodivščina izjemna in vredna vsake sekunde, ki

jo bomo preživel skupaj. Pri tem je prav tako pomagal Robert, saj je stvari vedno popestril in se potrudil po vseh svojih močeh, da smo vsi srečni in zadovoljni.

Tukaj je vredno omeniti dogodek, ko se je med postankom čez dolino, nekaj metrov nad nami, s turbo hitrostjo peljalo vojaško letalo. Na podlagi Robertove izjave se to ni zgodilo še nikoli v vseh letih njegovega življenja. Na povrh vsega smo imeli tudi veliko srečo z vremenom, saj nas je na poti ves čas spremljalo prijetno sonce. Kasneje se je temu pridružilo malce značilnega britanskega dežja, zato smo bili priča prekrasni mavrici.

Ko smo dosegli mesto oziroma civilizacijo, smo imeli nekje 2 uri prostega časa, namenjenega hrani in raziskovanju lokalnih trgovin. Ponudba je bila precej obsežna, saj smo vsi lahko našli nekaj, kar je zadovoljilo naše interese in želje. Osebno sem zares uživala, ko sem se sprehajala po dišečih knjigarnah in zelenih ulicah.

Zvečer smo se povsem izmučeni odpeljali do otoka Skye, kjer smo se namestili v ljubkem hostlu ob morju. Tukajšnji vonj in galebi so celotno doživetje še toliko bolj polepšali, saj so ustvarili auro, ki jo začutimo na morskih počitnicah, ki se nam bližajo.

Nekateri izmed bolj pogumnih dijakov so se ta večer namočili v vodi ob obali. Sobe v hostlu so nedvomno zadovoljile naša pričakovanja, kljub temu, da so te bile dokaj skromne. Nudile so nam vse, kar potrebujemo in še nekaj več. Tudi zaposleni so nas prijazno sprejeli, zato smo se v hipu počutili sprejete in ljubljene. Na koncu prvega dne smo vsi že težko pričakovali naslednje dni, ki so bili še toliko boljši.

Dan 2 – petek, 20. 5. 2022

Ta dan smo se zbudili okoli 7. ure, saj je bil ob pol osmih v načrtu naš prvi zares škotski zajtrk. Mnogi med dijaki so pred obrokom odšli ven na jutranji zrak, da bi se osvežili in popolnoma prebudili. Ker smo bili dokaj zgodnji, smo tudi fotografirali prečudovit sončni vzhod in krasno obalo v zgodnjih urah. Vsi bi se popolnoma strinjali z dejstvom, da je bil otok zares lep in vreden ogleda.

Za zajtrk smo lahko izbirali med pečeno slanino in jajci, gobicami, rjavo zapečenim toastom z veliko ponudbo marmelade, masla in medu in še veliko slastnih jedi, ki so potešile jutranjo lakoto naših trebuščkov. Osebno sem bila zares vesela, ko so nas zaposleni prijazno sprejeli in nam postregli z vsemi dobrotami in sladicami, pripravljenih le za nas. Delovali so zelo skrbno in obzirno, saj so ves čas bili pozorni na to, da smo bili vsi siti in zadovoljni. Hkrati so nam postregli tudi s kavo, čajem in sokovi različnih okusov. Če iz tega opisa ni bilo očitno, smo bili

s postrežbo več kot zadovoljni. Seveda smo se jim kasneje tudi zahvalili za vse, kar so storili za nas, ter hostel zapustili z velikimi nasmeški na obrazu.

Pred odhodom smo ob modri zastavi Škotske posneli našo prvo skupinsko fotografijo. Ko smo otok zapustili, smo se z avtobusom odpeljali na eno izmed višjih točk Skya. Vožnja do tja je bila nedvomno nekaj posebnega, saj smo se neprestano vozili med res ogromnimi gričevji, na katerih so se pasle mnoge ljubke živali. Opazila sem, da je na Škotskem zares veliko ovac, saj so se pojavljale na vsakih nekaj metrov. Rahlo čudno se mi je

zdelo le to, da v okolici ni bilo nobenih kmetij, temveč je te obdajala le prečudovita pokrajina in skalovje.

Ker je ta dan bolj ali manj deževalo, smo enega izmed stranskih postankov preskočili. Ko smo prispeli na cilj, nam je Robert povedal nekaj manjših zanimivosti o samem kraju in njegovi okolici. Nato smo odšli na tukajšnje pokopališče, kjer še danes v miru počiva pogumna in hrabra Flora Macdonald. Ob njenem grobu oziroma spomeniku smo od Roberta izvedeli, da je v svojem času bila ena izmed zadnjih potomk te rodbine tukaj. Njeno zgodbo je kasneje povezal z samo zgodovino Škotske. Omenil je tudi njenega sina Charlesa, dejanskega zadnjega moškega potomca te pomembne in vplivne družine, za katerega se je naša junakinja žrtvovala. Čeprav ponavadi dijakov zgodovina ne zanima preveč, smo Roberta vsi pozorno in zainteresirano poslušali. Priznati moram, da ima res dar za pripovedovanje, saj mi med njegovimi zgodbami ni bilo nikoli dolgčas.

Kasneje smo se podali po prav ljubki vasici, ki je bila sicer tukajšnji muzej. Vsebovala je majhno peščico hišk, ki so predstavljale najzanimivejše prostore in dejavnosti. V teh smo si lahko ogledali dejansko stanovanje, proces ribarjenja in šivanja, trgovino in druge čudovite predele, ki so v sebi nosili domačo in zares prijetno auro. Še posebej so mi bile vseč zelo realistične lutke, ki so celotni razstavi dodale nek živ dotik. Priznati moram, da so me te tudi velikokrat nepričakovano presenetile in ustrašile.

O samih upodobitvah smo lahko izvedeli tudi veliko več iz številnih opisov, ki so se raztezali na vseh sicer pustih zidovih. Še posebej se bom spominjala močnega vetra, ki me je večkrat skoraj odpihnil. Na srečo smo bili vsi dovolj močni, da smo ostali na tleh. Res mi je bilo vseč, ko nas je Robert spodbudil, da spominke in zelene stvari kupimo v tem kraju, saj s tem hkrati pomagamo lokalnim ljudem. Ker imamo vsi vsaj približno tako dobro srce kot on, smo njegov nasvet tudi upoštevali. Za nagrado smo ga s tem tudi presenetili in razveselili.

Našo avanturo smo nadaljevali proti naši končni točki – Invernessu. Ko se je dež malce umiril, smo med potjo naredili krajši deset minutni postanek. V tem kratkem času smo si pogledali fantastičen slap ter ogromne in impresivne klife, nastale zaradi pogostega delovanja morja. Kljub sivemu nebu je ta izkušnja bila prav prijetno doživetje.

V mestu smo prvič raziskali škotske morske dobrote, prav tako sem sama poskusila slaven fish and chips, vendar brez ribe. Še posebej smo uživali v vseh dišečih vonjavah, ki so prihajale iz

tisočih restavracij ob obali. Pred odhodom nam je Robert razdelil slastne brownije, ki so v hipu izginili. Za te še zdaj ne vemo, ali so bili popolnoma "okej", saj je kasneje dodal majceno šalo, ki bi čisto zares lahko razkrivala kaj globljega.

Pot smo nadaljevali do prvega gradu, katerega notranjosti si žal nismo uspeli pogledati. Namesto tega smo tukaj posneli nekaj prekrasnih fotografij, raziskali tukajšne trgovinice in se vrnili na avtobus, ki nas je odpejal do našega hotela.

Ker se vsak dan zgodi nekaj posebnega, tudi ta ni bil izjema. Med daljšo vožnjo po ovinkasti in hriboviti cesti je enemu izmed dijakov postalo slabo, zato se je presedel bolj najprej. Tako smo tudi to težavico rešili, nato pa nas je Robert opozoril, da ne gledamo nazaj, temveč smo ves čas obrnjeni naprej. S tem smo se uspešno izognili dodatnim slabostim in nezgodam, ki bi se lahko zgodile.

Ko smo se v hotelu dokončno namestili, smo skupaj odšli v center mesta. Tukaj smo kot vedno imeli nekaj prostega časa za razne dejavnosti. V tem sicer nisem najbolj uživala, saj sem bila zaradi dežja vsa mokra in premražena. Kljub temu smo se definitivno zabavali in izkoristili te skupne in nepozabne trenutke. Omeniti moram, da smo ta dan nekateri prav tako prejeli čudovito dišeče darilce jate galebov, ki so leteli tik nad nami. Čeprav sem imela umazana oblačila, lahko ta spomin prištevam med pozitivne, saj sem se prav zares nasmejala, ko sem ugotovila, da name ni padla bela barva, temveč so to bili kakci mimoleteti. Tudi to nezgodico smo rešili s skupnimi močmi in nekaj vlažilnimi robci. V tem dogodku se je nedvomno pokazala naša enotnost in povezanost, ki je v tem kratkem času nastala med nami.

Dan 3 – sobota, 21. 5. 2022

To zgodnje jutro so nas prebudili topli žarki prav prijetnega spomladanskega sonca, ki je pokukalo izza včerajšnjih oblakov. Spočiti in polni energije smo odšli v jedilnico, kjer smo bili nedvomno presenečeni nad raznoliko hrano, ki jo je hotel ponujal. V samopostrežbi smo imeli na razpolago več vrst kosmičev, toast in najrazličnejše namaze, slastno in sveže sadje, krhko pečene rogljičke in še bi lahko naštevali. Dijaki smo bili predvsem navdušeni nad kraljem zajtrka - zmagovitim toasterjem, ki smo ga lahko sami uporabili. Res ni boljšega od sveže toplo zapečenega kruhka na krožniku, na katerem se stopi še najtrše maslo.

Čeprav smo se vsi brez težav najedli do sitega, so nas profesorji za vsak slučaj opozorili, da je zelo pomembno, da plačan zajtrk izkoristimo. K temu je ena izmed profesoric dodala, da si je najboljšje predstavljati, da je danes dan, ko jemo zadnjič v življenju. Ker pa vsi ne uspemo shraniti prav veliko zalog v trebuščku, smo si za malico priskrbeli dišeče mafine, sadje in podobne prigrizke, ki so ostali na razpolago.

Okoli 9. ure smo se zbrali pred vhodom hotela, kjer smo skočili načrt za nadaljnji potek današnjega dne. Pred odhodom se je prišla prijazno posloviti prikupna lokalna muca, ki je bila zagotovo prava cartljivka. Dijaki smo jo v hipu vzljubili, saj je bila zares srčkana med grizljanjem tukajšne trave in cvetečih rožic. Seveda smo tako rekoč "mačji ljudje" z njo posneli veliko fotografij, ki so se raztezale od navadnih selfijev pa vse do razkošnih modnih revij.

Po tej težki in kruti ločitvi smo se napotili na pot proti slavnemu Loch Nessu. Robert nam je med sicer nekoliko krajšo vožnjo povedal veliko zanimivosti o samem kraju in pošasti, ki po legendi prebiva v njem. Izvedeli smo tudi nekaj dodatnih informacij, kot na primer, zakaj imajo hiše v tem kraju toliko dimnikov. Priznam, da sem bila tudi sama presenečena, ko smo na strehah opazili najmanj 4 dimnike, pri nekaterih celo več.

Predvsem nam je bila všeč debata, s katero smo se dotaknili pomembnosti in sam pomen besede *oprosti* na Škotskem. Kasneje smo na to temo opravili 3 majhne vajice, ki so nas uspešno nasmejale in opomnile na pomembnost našega odnosa do ostalih ljudi. Osebnost se mi je iz Robertove strani zdelo zares pametno in iznajdljivo, da nas je skozi igro in svoje zgodbe vedno poskušal naučiti nekaj koristnega za življenje. S pomočjo iger smo si v oči izrekli oprosti, drug drugemu povedali, kako super smo, in se tudi objeli.

Večji del poti smo se vozili ob jezeru, v katerem prebiva slavnica Nessie, zato smo vsi prav vzhičeno opazovali vodo in upali, da v njej morda opazimo kaj nenavadnega. Prav tako nas je k temu spodbudil Robert, ki je obljubil, da dijaku, ki mu uspe fotografirati to starodavno pošast, povrne znesek celotnega izleta. Ker se je tukaj govorilo o zelo visoki vsoti, smo vsi zagnali svoje kamere in se pripravili na akcijo. Med nami smo lahko

začutili napetost, ki se je pojavila zaradi močnega upanja, da bomo ravno mi tisti "srečnejši", ki bo vreden te izjemne časti. Hkrati nas je Robert seznanil z dejansko legendo, h kateri je dodal

nekaj zanimivih teorij in informacij. Tedaj smo ga prav vsi navdušeno poslušali, hkrati pa komaj čakali, da si ta kraj ogledamo bolj od blizu.

Na začetku prihoda smo raziskali manjšo notranjost vhodne stavbe, v kateri so bili razstavljeni mnogi objekti, slike in predmeti. Osebnost mi je bil najbolj všeč prekrasen 8 minutni film, ki nas je popeljal skozi kratko zgodovino samega jezera in tukaj stoječega gradu. Kasneje smo se po teh tudi sprehodili in raziskali tukajšnjo čudovito pokrajino. V času ogleda smo lahko odšli do jezera in vanj prav tako namočili svoje noge in roke. Ker je bil dan zares prelep, je ta izkušnja izpadla še toliko boljše. Ob tem krasnem in hkrati srhljivem jezeru smo naredili nekaj skupnih fotografij. Na teh pa žal ni bilo prisotnih vseh dijakov, saj smo bili zaradi tako kratkega časa razpršeni vse naokrog posesti. Kljub temu, da smo imeli malo časa za sam ogled te edinstvene lokacije, smo ga izkoristili po najboljših močeh in se veseli odpeljali proti mestu. Med nami žal ni bilo tistega "srečnega", ki bi dejansko ujel Nessie in osvojil obljubljeni nagrado. Na Robertovo srečo njegova denarnica ta dan ni shujšala.

Preden je v mestu vsak odšel svojo pot, smo se ustavili ob kipcu ljubke modre kravice. Ob tej smo po naših škotskih "družinah" posneli tudi nekaj spominskih fotografij. Kasneje smo imeli možnost raziskati prav vse predele mesta, kot so trgovine, lokali, kavarne, restavracije, banke in tako dalje. V glavnem si bom ta dan zapomnila po tem, da sem v zelo kratkem času zapravila ogromno funtov. Ko sem vstopila v te velike nakupovalne centre, sem v trenutku spoznala, da bo ta trenutek pomenil konec mojega načta o varčevanju denarja. Na srečo sem se s pomočjo prijateljic uspela zadržati in porabiti le polovico svojih prihrankov.

Pred odhodom smo si prav tako na kratko pogledali zanimivo igro cricketa, za tem pa smo našo dogodivščino nadaljevali proti masivno fantastični utrdbi. Med vožnjo je Robert kot vedno poskrbel, da smo pred prihodom na določen kraj že vedeli najpomembnejše podatke in zanimivosti o omenjeni znamenitosti, ki si jo bomo pogledali. Med svojim govorom nas je seznanil s slavnim stavkom angleške kraljice, in sicer "svoboda je spoznanje nujnosti". Da bi tudi ta novost bila poučna in vredna minulega časa, smo to temo krepko predebatirali in se s pomočjo tega stavka prikopali do samega pomena besede svoboda.

Ob prihodu smo srečali prijaznega Škota, ki nas je navdušil z izjemnim in impresivnim igranjem dud. Tukaj ne smem pozabiti omeniti naših "junakov", ki so se za nas "krvavo" žrtvovali. S skupnimi močmi so zbrali naše nahrbtnike in jih odnesli nekoliko daljšo pot nazaj na avtobus, saj v sami utrdbi in njeni okolici niso bili dovoljeni. Pričakali smo jih z glasnim

aplavzom, nato pa smo se skupaj podali v notranjost zidov te mogočne utrdbe.

V pomoč pri raziskovanju soban smo prejeli majhen zemljevid ter naprave z avdio posnetki, ki so nas vodile čez celotno notranjo razstavo. Dijaki smo bili zares navdušeni, ko smo zagledali ogromne mojstrske slike, najrazličnejše okrašeno pohištvo, prelepe gromozanske postelje in druge predmete, ki se običajno pojavijo v stanovanju. Osebnost sem bila najbolj navdušena nad

velikim številom čudovito cvetečih rož, ki so bile prisotne čez vse ogromne prostore in dolge hodnike.

Kasneje smo si lahko pogledali tudi okolico utrdbe, ki je zajemala velik naraven gozd, prelep in zares dišeč vrt z najrazličnejšimi drevesi in cveticami, labirint s kipcem minotavra v središču, zabavna igrala in še bi lahko naštevala. Najbolj so se mi v spomin vtisnile številne žuželke, ki sem jih opazila v vrtu, ter harmonično petje ptic, ki je bilo prisotno ves čas našega časa tukaj.

Med vožnjo do hotela smo rade volje podpisali razglednico, ki smo jo kasneje poslali na šolo. Ko smo prispeli v hotel, smo se počutili prav bogato. Že ob sprejemu smo bili priča razkošni predsobi s starinsko čudovitimi visečimi lučmi, mehкими in udobnimi fotelji ter ogromnimi stopnicami z dvigalom. Osebo mi je po izgledu bil ta hotel najbolj všeč, saj mi je dajal občutek, kot da sem se vrnila nekaj stoletij v preteklost. Lahko bi celo dejala, da je bilo v njem nekaj zares nostalgичnega. Hkrati je vsak kotiček bil okrašen z velikimi drevesci in rastlinami, ki so bila zares prekrasna in po svoje unikatna. Zato je tudi sam prostor z vsemi dodatki imel prav čarobno in naravno energijo. Na povrh vsega razkošja so nas ob vstopu v sobe pričakale razne dobrote, piškotki in darilca, s katerimi smo se kasneje lahko posladkali in potešili našo lakoto. Nato smo odšli v mesto, kjer smo se sprehodili čez dolgo ulico z neštetimi variantami restavracij in trgovin. Tokrat so nam iz nenavadnega razloga profesorji zaupali, da smo bili bolj samostojni. Ob izhodu v mesto so nam dovolili, da se sami vrnemo v hotel do dogovorjene ure. Kot skupina se lahko pohvalimo, da smo njihova navodila vedno vestno upoštevali, zato smo najbrž pridobili te majhne "privilegije". Tudi tokrat smo se dogovora držali in se varno ter pravočasno vrnili, ta večer celo pred samim prihodom profesorjev.

Dan 4 – nedelja, 22. 5. 2022

Priznati moram, da kljub temu, da sem jutranja oseba, sem se danes prav tako kot ostali dijaki, težko zbudila in vstala iz tople postelje. Naše zgodnje jutro bi lahko za mnoge opisali kot pravo nočno moro, saj smo imeli zajtrk že ob 7. uri. Hkrati smo bili precej utrujeni od preteklega dne, ki smo ga doživeli.

Vsi smo se še napol v svojih sanjskih svetovih "skobacali" do jedilnice, ki nas in naše lačne trebuščke ni nikakor razočarala. Ponudba hrane je bila zelo velika, na razpolago smo imeli, kar smo si zaželeli. Možnosti je bilo ogromno, zato je bila izbira zelo pestra. Ta je segala od nevtralnega kruha in sladke marmelade, pa vse do sladkih kosmičev in sadnega jogurta. Vsekakor nam je polepšala našo "težko" jutro, saj so nas zaposleni prijazno sprejeli, hrati tudi skoraj že razvajali. Čeprav smo bili navajeni, da po obroku počistimo za sabo, so to oni storili za nas.

Okoli 8. ure smo se zbrali na avtobusu, kjer smo začeli avanturo proti naši zadnji točki tega potovanja – glavnega mesta Škotske Edinburghu. Dijaki smo bili v trenutku polni energije, saj smo komaj čakali, da raziščemo njegove ogromne in prekrasne ulice. Ker je bila vožnja do samega mesta precej dolga, je Robert, tako kot vedno, prijazno poskrbel, da nam ni postalo dolgčas. Kratkočasil nas je z najzanimivejšimi zgodbicami in osebnimi izkušnjami, ki so nas zabavale in nasmejale.

Ker pa nikoli ne gre vse po planu, se nam je na začetku poti zgodila manjša nezgodica, ki je bila hkrati tudi poučna. Na srečo ni šlo za nekaj zares resnega, vendar smo morali kljub temu spremeniti svoj prvotni plan oziroma smer potovanja. V glavnem sta našo izbrano cesto ovirala dva parkirana avtomobila tukaj živečih ljudi. To majceno težavico je naš super šofer William v hipu rešil. Smešno se mi je zdelo sicer dejstvo, da še zdaj ne vemo čisto zares, ali smo mi naredili napako, ali pa je bila pomota iz strani lastnikov dveh omenjenih avtomobilov.

Med vožnjo smo si lahko čez okna avtobusa pogledali 7. čudo sveta, in sicer star železen most. Iz Robertove strani smo o tem izvedeli tudi nekaj zanimivih informacij – na primer, da je za gradnjo tega mostu izgubilo življenje na tisoče ljudi. Zaradi rahlega dežja smo se na kratko ustavili, preden smo prispeli v Edinburgh.

Ogledali smo si zares masivna in čudovita spomenika gonilne sile Škotske – fantastična železna konja. Ta sta se nam zdela še posebej izjemna, saj sta upodobila zavzemanje Škotov za te pomembne živali, ki so v preteklosti reševale in olajšale mnoga življenja. Še toliko bolj posebna sta bila predvsem zato, ker običajno ljudje ne postavljamo spomenikov živalim, temveč le pomembnejšim ljudem.

Tukaj smo lahko videli tudi ročno izkopano reko, ki je ljudem v glavnem služila za prevoz oziroma transport premoga. Na njej smo opazili številne ladjice, v katerih ljudje živijo še danes. Robert nam je razložil, da je tak način življenja bistveno cenejši, vendar pa je zato tudi toliko

bolj mrzel. Tako sem spoznala, da bi bilo zame življenje precej lažje, če bi se čudežno navadila na nižje temperature. Po koncu ene izmed mnogih odličnih Robertovih zgodb smo se pred samimi znamenitostmi tudi skupinsko fotografirali, da bi ta dogodek za vedno ohranili globoko v svojih srcih.

Kasneje smo imeli nekaj časa, da smo sami raziskali tukajšno okolico. Nudila je še veliko več, kot so krasna in zelena narava, ljubka trgovinica s spominki in dobrotami, odlična kavarna s slastno ponudbo in upodobitev konjev v manjših dimenzijah. Nedvomno so tukaj lahko nastale prekrasne in fantastične fotografije. Polni veselja in sreče smo svojo

dogodivščino nadaljevali proti Edinburghu. Omembe vreden dogodek se mi je zdel prav ta, ko je Robert vsem včerajšnim "junakom" podaril mavrično barvico kot znak spoštovanja in zahvale.

Priznati moram, da nas je naš vodič znal vedno presenetiti in osrečiti, zato me ne preseneča, da smo si z njim ustvarili tako dober in izjemen odnos. Ker žal ta dan nismo imeli možnosti ogleda same priprave značilnega škotskega viskija, nam je Robert predstavil 3 možnosti. Izbirali smo lahko med ogledom muzeja viskija, obiskom hiše optičnih iluzij in nadaljevanjem nakupov po mestu. Da smo bili vsi srečni, se je lahko vsak odločil za to, kar ga je najbolj privlačilo.

Dan smo nadaljevali z vožnjo do naslednje destinacije – Calton Hilla. Ta čas je Robert popestril z odlično in obsežno predstavitvijo mesta, kot tudi njegovih trgovin, lokalov, ulic, znamenitosti, spomenikov in podobno. Na samem hribu so stale številne masivne zgradbe, ki so nas navdušile skoraj bolj kot sam razgled na Edinburgh, ki je

zajemal tako modernejše kot tudi starinske predele, ulice in stavbe. Osebnostno se mi je ta izkušnja zdela zares nekaj posebnega, saj so takšni prizori v resničnem življenju zares redki. Tukaj smo skupaj na glas zapeli pesem prvega dne, torej Three crows. Ta trenutek je bil še toliko bolj pomemben, saj nam je Robert priznal, da je na nas ponosen, saj smo po njegovi teoriji zdaj premagali svoje strahove in sramežljivost, ki so bili prisotni še prve dni. Na koših

smo opazili tudi izvirne plakate, ki so opozarjali na to, kako pomembno je ohranjati čisto naravo. Omeniti sem jih želela predvsem zato, ker so na prav enostaven način nazorno prikazali tako zelo pomembno sporočilo.

Ko smo prispeli v center mesta, smo se ob Robertovih zgodbicah sprehodili po čudovitih in starinskih ulicah Edinburgha. Skupaj smo odšli do katedrale, ki je zdaj postala naša zbiralna točka. Za daljši čas smo se lahko sami sprehodili po glavnih ulicah, ki so nam ponujale najrazličnejše dejavnosti. Ob vseh trgovinah, lokalih, restavracijah in ostalih aktivnosti nam tukaj res ni

bilo dolgčas. Naš prosti čas je minil kot bi pihnil svečo, saj se kar nismo naveličali ogromne ponudbe, ki je bila pred nami. Običajno mi tri ure prostega časa minejo zelo počasi, vendar je bilo danes skoraj tako, kot bi zatisnil oči.

V mestu so potekale tudi številne javne točke, kot so magične predstave in komični nastopi. Enega izmed teh sem se tudi sama udeležila in si ga pogledala. Poleg celotne predstave mi je bilo vseč predvsem to, da je nastopajoči čarodej v svojo točko vključil tudi ljudi iz publike. Njegov nastop je bil zares izjemen in impresivno izveden, saj še zdaj ne vem, kako je določene trike izvedel. Hkrati sem bila še toliko bolj presenečena in zadovoljna nad njegovim prijaznim in komičnim karakterjem. Iz njega je zares izžarevala pozitivna energija in optimizem, ki se je dotaknil tudi vseh nas. Omeniti moram, da je v njegovem nastupu bila zvezda ena izmed naših dijakinj, in sicer Monja, ki je sodelovala, kot da bi bila za to rojena. Na koncu njegove točke smo mu vsi rade volje podarili nekaj denarja, saj si ga je ta vsekakor zaslužil.

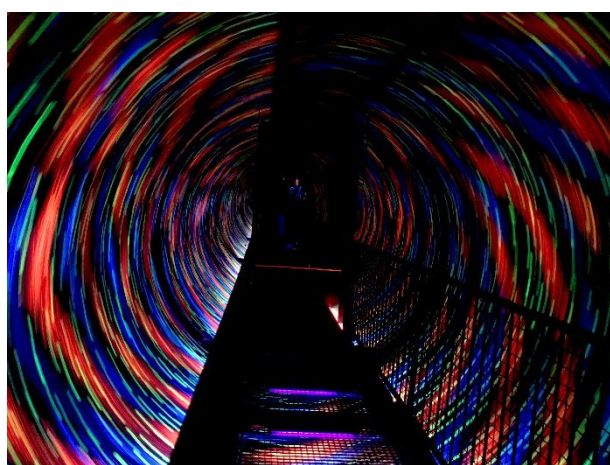
Temu je sledil ogled ogromnega gradu, ki se razteza nad samim še večjim mestom. Kot skupina smo se povzpeli na vrh, nato pa je vsak šel po svoje raziskovati posamezne sobane in prostore, s pomočjo katerih smo lahko občutili to posebno energijo preteklosti. Obsežna ponudba je vsebovala okoli šest razstavnih soban, skozi katere se je bilo nedvomno vredno podati. Ogledali smo si prekrasno dvorano s številnimi oklepi in orožji, spominsko dvorano za padle v času prve in druge svetovne vojne ter nekaj simbolov, ki določajo kralja oziroma kraljico. Med temi sta bila osupljiva krona in žezlo, kot tudi ogromne in prekrasne slike, ki so prikazovale rodbino škotskih vladarjev. V teh predelih gradu žal ni bilo dovoljeno fotografiranje in snemanje, zato smo si vzeli več časa, da si v spomin shranimo vsak najmanjši in še toliko pomembnejši detajl.

Med vsemi sobanami mi je bila najbolj vseč tista, ki je bila namenjena v spomin vseh umrlih med vojnama. V njej je bilo ducat spomenikov, postavljenih prav vsem, tudi takratnim zdravnikom in ženskam. Sklepam, da so bila njihova imena napisana v knjigah, nameščenih tik pod napisi, ki so bili tukaj v čast določene skupine "junakov" teh vojn. Za tem smo si lahko pogledali še preostalo ponudbo, kot sta na primer zapor in razstava umetnin takratnih

ujetnikov. Osebnostno menim, da so bila dela ljudi, zaprtih v ječi, zares prefinjeno in odlično narejena.

Ko smo se naveličali prekrasnih avantur po Edinburškem gradu, se je naš dan nadaljeval v dve različni smeri. Dijaki, ki so si želeli obiskati muzej viskija, so skupaj z nekaj profesorji to tudi storili. Med tem smo ostali, ki smo si izbrali preostali dve opciji, imeli na voljo nekaj časa, ki smo ga v mestu izkoristili po svoji želji. V tem času sem sama doživela prav nepozabno izkušnjo, povezano s prekrasnimi Harry Potter bitji – sovami. Skupaj s sošolkami smo občudovali 2 sovici in ogromnega sokola, ki so se razkazovali mimoidočim. Takrat sem lahko tudi večjo sovico Hazel držala v rokah, jo objela in z njo posnela nekaj ljubkih fotografij.

Preden smo obiskali hišo iluzij, smo odšli do hotela, kjer smo se dogovorili za nadaljnji potek zadnjega večera tukaj. Med potjo smo nekateri dijaki, ki smo za ta izlet naredili kaj več, kot je fotografiranje ali pisanje tega dnevnika, od profesorov prejeli zares prekrasna darilca, ki so nas osrečila in polepšala še tako prečudovit dan.

Osebnostno sem odšla v Camera obscuro, torej hišo iluzij, ki me nikakor ni razočala, temveč je celo presegla moja visoka pričakovanja. Najbolj smo uživali v labirintu z ogledali in mračno pisanem tunelu, ki nas je popolnoma hipnotiziral in prevzel. Skozi tega smo se podali najmanj 10x. Prav se mi zdi omeniti tudi eno izmed zaposlenih, in sicer Hanno, ki nas je s svojo neverjetno zgodbo popeljala skozi kratko predstavitev bližnjega predela mesta. Zaradi svoje prijetne in sproščene energije je na nas nedvomno pustila odličen vtis.

Prepričana sem, da je tukaj nastalo nešteto fantastičnih in unikatnih fotografij.

Po napornem dnevu hoje smo se povsem zadovoljni in utrujeni vrnili v hotel. Tudi tokrat nas so v sobah čakala prekrasna darilca in izjemna oprema. Lahko bi rekla, da smo zadnjo noč spali kot kralji in kraljice. Sobe so vsebovale res vse, od ogromnega televizorja, aparata za kavo, udobnega kavča, prikupnega majhnega hladilnika, pa vse do izjemno lepe in tople kopalnice z dišečimi šamponi in mehкими brisačami. Večina je ta večer ostala v sobah, da bi lahko uživali v njihovem razkošju in ponudbi. Priznati moram, da je res nekaj posebnega, ko si lahko v sobi narediš čaj in uživaš v gledanju Kung fu pande na televizorju. Prav tako je na srečo bolj živahnih duš to noč v baru hotela potekala živa glasba, tako da smo zadnji večer vsi izkoristili po svoji želji.

Dan 5 – ponedeljek, 23. 5. 2022

Končno je nastopil zadnji dan naše izjemne in nepozabne dogodivščine. Zjutraj smo lahko spali nekoliko dlje, saj je bil zajtrk šele ob osmih. Zbudila sem se že ob petih, saj sem bila prav nervozna zaradi nadaljnega poteka tega dne. Da bi se malce pomirila, sem se oprhala pod prijetno toplo vodo, na kar sem do konca spakirala kovček in se pripravila na odhod. Priznati

moram, da me je izbira hrane tukaj najbolj navdušila, saj so imeli največjo izbiro kosmičev do sedaj, kot tudi pečenih dobrot, raznih namazov in dodatkov za kruh, svežega sadja ter ostalih dobrot, ki si jih človek zaželi. Ta list bi se res lahko nadaljeval v nedogled.

Okoli devetih smo se z avtobusom podali proti letališču Manchester. Vedeli smo, da bo vožnja zelo dolga, zato smo si pripravili zaloge za na pot. Malo pred vstopom v Anglijo smo se ustavili še v Gretna Green, kjer smo si lahko kupili malico in druge malenkosti, ki so nas mikale.

Prav tako smo se med vožnjo zahvalili našima junakoma, in sicer izjemnemu vodiču Robertu ter prijaznemu šoferju Williamu. Takrat smo Robertu v znak zahvale podarili majhno darilce, ki je vsebovalo našo majico festivala Fomb 2022 in nekaj drugih majhnih presenečenj. Brez njega bi to potovanje bilo zares nekaj drugačnega, drznem si celo dejati, da bi bilo nedvomno slabše in vsekakor bolj dolgočasno.

Za nas je Robert postal pravi junak, saj se je vedno potrudil po vseh svojih močeh, da nam je lahko izpolnil vse želje in zadovoljil naša pričakovanja. Nedvomno nam je pustil poseben vtis, saj je iz njega vedno izžarevala pozitivna in prijetna energija, kljub nezgodam, skozi katere smo se morali prebiti. Z njim smo si tako rekoč ustvarili močan neuničljiv "prijateljski" odnos. Ob njem smo se počutili varne, v vsem smo mu lahko zaupali ter ga prosili za pomoč. Vedno nas je seveda razveselil s svojimi prijaznimi odzivi, h katerim je velikokrat dodal kakšen uporaben nasvet ali zabavno šalo. Prav tako se je še boljše razumel s profesorici, zato so lahko skupaj odlično sodelovali. Njihova organizacija je bila vedno popolna in brez napak. Zato upamo, da nas bo Robert spremljal na vseh sledečih potovanjih, na katera se bomo podali.

Potovanje je hkrati izpopolnil naš odličen šofer, ki se je vedno potrudil, da smo prispeli na cilj pravočasno ali celo prehitro. S kovčki nam je z veseljem pomagal, med našim potovanjem smo tudi od njega izvedeli razne zanimivosti o Škotski nasploh kot tudi njeni prečudoviti pokrajini in kulturi. Navdušeni smo bili tudi nad odnosom lokalnih ljudi do nas, saj so bili ves čas prijazni in spoštljivi, nekateri so nas z zanimanjem tudi povprašali o naši državi in navadah. Velikokrat sem bila presenečena, ko so se mi opravičili, kljub temu, da sem jaz bila tista, ki je naredila napako.

Tako smo se res težko poslovili od naše preljube in nedvomno izjemne Škotske. Ker sem si ta izlet v večini financirala sama, lahko potrdim dejstvo, da je bil vreden prav vsakega centa, ki sem ga vanj vložila.

Ker pa se na letališčih velikokrat stvari zalomijo, smo tudi mi morali spremeniti svoj načrt. Po prvotnih izračunih bi domov prišli okoli 1.00 zjutraj, vendar je naš let zamujal kar tri ure. Priznam, da me je to zares razjezilo, vendar žal na takšne stvari ne moremo vplivati. Na Dunaju smo zato pristali šele okoli polnoči. Zaradi tako pozne ure smo bili v hipu na avtobusu, ki nas je odpeljal do našega preljubega Maribora.

Na avtobusu je Robert imel svoj poslovilni govor, ki se je vsekakor dotaknil naših src in se nam vtisnil globoko v spomin. Osebnost se mi ob poslušanju zasolžile oči, saj sem vedela, da se bliža trenutek naše ločitve. Na koncu smo skupaj z Robertom še zadnjič zapeli Three crows in si prvič in upam, da tudi ne zadnjič segli v roko. Ker smo v Maribor prispeli šele ob pol štirih, so se nas profesorice usmilile in nam ta dan opravičile izostanek od pouka.

Priznati moram, da sem ob pisanju tega dnevnika zares težko izbirala besede, ki bi to doživetje lahko opisale, saj prav nobena ni bila dovolj dobra. Dejstvo je, da na svetu ne obstaja dovolj besed, ki bi lahko vsaj približno opisale to nepozabno izkušnjo, ki smo jo skupaj v tako kratkem času doživeli.

Svoje vtise zapisala:

Tamara Beber, 2.bGO

Fotografije: dijaki SŠOM

Oblikovanje in pregled: Jolanda Obronek, prof.

Adrijana Šiftar Anica Trajković Robert Urekar Jolanda Obronek Mojca Božnik